

Дефіляда

До книжки увійшли три найкращі романи Кожелянка у жанрі альтернативної історії: Дефіляда в Москві, Конотоп і Людинець пана Бога. Автор ретельно виписав майже потворні, а тому — анекдотичні машкари сучасної української міфології, використав майже усі бридотні до нав'язливості штампи «ментальних технологій» наявних в Україні друкованих засобів масової інформації, визбирав усі елементи національно-значущих чеснот народів, які тісно населяють «неньку», і після такої героїчної дослідницької праці любесенько, «на повну катушку» з усього назбираного мотлоху познущався. Розкішна інтелектуальна забава для тих, хто має почуття гумору.

**Василь
Кожелянко**

ДЕН ГРОШ І НАШ ВІСЬМЬ

Анотація

До книжки увійшли три найкращі романи Кожелянка у жанрі альтернативної історії.

Автор ретельно виписав майже потворні, а тому — анекдотичні машкари сучасної української міфології, використав майже усі бридотні до нав'язливості штампи «ментальних технологій» наявних в Україні друкованих засобів масової інформації, визбирав усі елементи національно-значущих чеснот народів, які тісно населяють «неньку», і після такої героїчної дослідницької праці любесенько, «на повну катушку» з усього назбираного мотлоху познуцався.

Розкішна інтелектуальна забава для тих, хто має почуття гумору.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of Calvaria Publishing House.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна відтворювати, перекладати, зберігати в пошукових системах або переказувати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

ISBN 978-966-663-219-0

© Василь Кожелянко, тексти, 1998–2001, 2007

© «Кальварія», 2000, 2001, 2007

ДЕФІЛЯДА

Події, описані в цій книжці, ніколи й ніде не відбувалися.

Усі збіги географічних назв, назв часописів, власних імен і характерів є абсолютно випадковими

Дефіляда в Москві

I. Герой приїхав

В ранці першого листопада 1941 року львівський потяг поволі наближався до чернівецького двірця. Командир розвідувальної чоти першого куреня бригади спеціального призначення Українського війська хорунжий Дмитро Левицький дивився у вагонне вікно на силуети Чернівців, що виринали з ще нехолодного сивуватого туману. Три роки його товкла доля, і не був він дома. Три роки минуло від того теж осіннього, але холодного і мокрого вечора, коли агенти сигуранци вдерлись до помешкання, де відбувалось ексклюзивне зібрання проводу студентського осередку ОУН. Шандарі та агенти в цивільному фахово крутили хлопцям руки, одягали бранзулетки, били під дих і звично бубоніли стандартне румунське «футуз кручя...»

Пов'язали Ореста Митківського, Теодора Савчука, Іларія Забродського, Василя Безверхого, його найближчих приятелів, студентів, як і він, Чернівецького університету. І сидіти би Дмитрові Левицькому разом з ними в Дофтани, якби не знання джіу-джітсу, не чорноземна фізична сила та бельгійський бравнінг, виданий йому напередодні самим Зубром, близьким соратником Степана Бандери. Дмитрові ковальські кулаки, з яких часом кепкували його дуже інтелігентні товариші, три кулі з бравнінга — одна в люстру пана Купчанки, господаря конспіративного помешкання, і дві — в тілеса секретних агентів, а також довгі і прудкі ноги проклали йому шлях мимо румунської тюрми.

Якийсь час Левицький переховувався в родині у Великому Кучурові, а згодом у селянському вбранні разом з газдами з Кам'яної, які їхали в гори палити вугілля, на фірі перебрався у Вижницю. А вже там місцеві контрабандисти за срібний швейцарський дзигарок переправили його на польський бік.

Румунська влада довго цвікала в очі батькові, старому докторові Теофілеві Левицькому, але заарештувати не наважились, — мусили рахуватись з міжнародною опінією: чернівецького психіатра сам Зигмунд Фройд шанував за постійне полемізування з психоаналізом на сторінках спеціальних журналів. А більше в Дмитра нікого не було, якщо, звичайно, не рахувати Генцю. Чи є вона в Чернівцях? Чи вар'юватий таточко разом з верескливою мамочкою не переправили її у Відень, як збирались ще тоді, у 1938 році? Дуже кароока Генця Мангерівна таки попила тоді його кривці, казала, аби перейшов тоді у її політичну віру, аби запустив бакенбарди, як у Жоржика Цімермана, й зачісувався би не на лівий, а на правий проділ, бо так, мовляв, він схожий на німецького канцлера. Але ж Дмитро саме тому й носив коротенькі вусики і зачісувався навскіс, аби бути схожим на свого неперевершеного кумира — великого фірера німецького народу Адольфа Гітлера. Вона цього не розуміла, бо поглядала на схід, за Дністер, і він мав підозру, що цимбрувала із запільними комсомолістами. Час їх розсудив. Де тепер її большевики? Агонізують за Уралом. На його таки вийшло. Через шість днів у поверженій Москві, на їх Красній площі, сам фірер Адольф Алоїзович і вожді країн — союзниць Райху прийматимуть дефіляду звитяжних армій. День обрано неспроста: 7 листопада большевики шанували як день свого приходу до влади в 1917 році. На трибуні мавзолею першого большевицького прем'єра, мумія якого за наказом фірера похована десь у Петербурзі (Адольф Великий боявся непохованих трупів), стоятимуть великі люди, юберменші

Європи, конструктори нового порядку: Адольф Гітлер, дуче Муссоліні, маршал Антонеску, адмірал Горті і ще з десятків керівників держав Антикомінтернівського пакту. А головне не те, що еспанський вождь Франко буде обійматися з імператором Японії на тлі храму Василя Блаженного, найважливіше для Дмитра і, як він гадає, — для України, буде те, що на мавзолеї рівний серед рівних, легітимно і повноправно буде стояти вождь Української держави — Степан Бандера.

По площі першими продефілюють, звичайно, німецькі вояки: батальйон СС, батальйон вермахту, потім люфтваффе і моряки. А за німцями — другими — не третіми і не якимись там четвертими, таки — другими, підуть українці. У першому курені з чорними петлицями військ спеціального призначення і срібними аксельбантами промарширує і він, хорунжий Дмитро Левицький. Вже за ними підуть італійці, румуни, мадяри і решта союзників. А другі — українці! Бо яким би не був самовпевненим і націоналістичним фірер Адольф, а розумів, що без мільйонного Українського Війська, чиї полки першими ввірвались в Москву, ще невідомо би чим закінчилась випава на Схід.

А поки що Дмитро Левицький їде на один день до Чернівців, аби побачити батька і Генцю, якщо вдасться.

Чернівці нагадували зоопарк, в якому служники повідчиняли всі клітки і пішли собі геть. Румуни передавали владу українцям. Виліз їм боком 1918 рік, тим самим шляхом, що йшли тоді на Чернівці, румунські війська відходили в напрямку Глибокої, а з Кіцманя в місто входили колони українських частин. Українських військовиків з синіми петлицями, що вказувало їх належність до піхоти, було мало — фронт! В основному йшли зеленопетличники (національна гвардія) і подекуди з чорними петлицями у масках — командос — підрозділи спеціального призначення Служби безпеки України.

Румуни, ще недавно люті ненависники всього українського, а тепер — союзнички по Антикомінтернівському блоку, покидали Чернівці згідно з Берлінським вересневим пактом. Президента України Степана Бандеру і маршала Антонеску за стіл переговорів посадив сам Гітлер. Наш президент погодився на певний компроміс і відмовився від претензій на Південну Буковину з Сучавою, зате румунський диктатор тримався стійко, як справжній римський легіонер, аж поки німецький фірер не вийшов з себе і не висварив Іоана Антонеску, як шкідливого гімназисту, мовляв, що мені з вашої румунської нафти, якщо не матиму на Східному фронті мільйонної української армії, до того ж боездатної, на відміну від... Тут Адольф Великий виявив великодушність і не назвав кого він мав на увазі.

— А хто підкорив Трансністрію? — в'їжливо запитав Антонеску Гітлера.

— Пане маршале, це вже південь Української держави, — роз'яснював Гітлер. — Що мені з того, що ви нібито взяли Одесу? А якби я не порозумівся з українцями, у нас в тилу з'явилась би їх повстанська армія, яка б відтягнула на себе частину військ.

— Неодмінно, — посміхнувся Степан Бандера.

— Ну і що? — Антонеску з викликом окинув поглядом Гітлера і Бандеру, який сидів за столом навпроти.

— А то, — скипів Гітлер, — що тоді більшовики усіх нас розіб'ють!

— І заберуть у вас не лише Північну Буковину, а й Бесарабію, домнуле, — додав Бандера.

Якось помирились. Румуни погодились віддати не всю Північну Буковину, а лише етнічно українські райони. Це — неподобство, але до часу хай буде так, — мислили українські зверхники. Поки ми союзники, хай...

Хорунжий Левицький від двірця пішов пішки, кортіло придивитися до Чернівців в українській іпостасі. Вивіски на крамницях і кав'ярнях ще подекуди були румунські, але на міській ратуші вже розвівався синьо-жовтий прапор, та й подекуди з'явилися гасла «Свій до свого по своє». Дмитро зайшов в одну кав'ярню з таким гаслом, яке було наспіх написане на шматках картону, і далі кривими буквами: «Веселий заклад у Грицька Федюка. Кава, канапки, гарячі страви й ріжні напої. Просимо українців і союзників». Цей Грицько, видко, добрий політик, — подумав Дмитро й зайшов до зали. Вона була далеко не порожня як на військовий час. Сиділо всякого різношерстого люду. Два статечні сільські газди в кожухах пили пиво і їли оселедці, в кутку біля них стояли їхні батоги, отже, десь надворі мали бути фіри, на яких вони привезли до міста дрова, сіно чи дерев'яне вугілля, випалене в Карпатах тяжкою працею з ризиком для життя. Було з півдесятка дівуль фаху відомого, було кілька поношених паничів, віку й заняття невизначених, без таких не обходиться жодна кнайпа Європи, за шинквасом три румунські офіцери-артилеристи пили коньяк та каву.

— Гаразд, пане хорунжий! — викинув вгору правицю і підбіг до Левицького корчмар Грицько, якому більше би пасувало зватись вуйко Гриць, бо вже мав якийсь рік, до того був ще й погано поголений і мав «жалобу» на нігтях. Дмитро завважив, що Грицько добре розбирається у знаках розрізнення Українського Війська і по двох срібних ромбах на погонах впізнав у ньому хорунжого.

— Гаразд Гітлер і Степан Бандера! — гаркнув у відповідь Левицький.

— А полковник Мельник не гаразд, пане хорунжий? — задеркувато спитав корчмар Дмитра.

— Гаразд, чому не гаразд, — Дмитро мав добрий настрій і не хотів вимуштровувати знахабнілого Грицька. Румунські офіцери з цікавістю поглянули на нього.

— Гаразд, пане корчмарю, а ще гараздіше буде кава і порція коньяку, — трохи додаючи командних ноток до голосу, сказав Левицький і сів за вільний стіл. Грицько, трохи ображений таким непошанівком його буковинського патріотизму, поспішив виконати замовлення. — Звідки у цього Грицька в несвіжій сорочці справжня арабіка і непідроблений мартель? — думав блудний хорунжий, — але хайль, тобто гаразд, по нашому. Гаразд, чому не гаразд, — думав заприсяжний член єдиної об'єднаної ОУН, адже справою об'єднання «старих» і «молодих» оунівців опікувався сам адмірал Канаріс, шеф найкращої в світі розвідки — абверу. Спочатку з його допомогою було виявлено в обох гілках організації всіх провокаторів і агентів Кремля, згодом розпочались безперервні переговори, а вирішальним чинником процесу, в апогеї якого Степан Бандера і Андрій Мельник подали привселюдно один одному руки, при чому Бандера як лівак спочатку був простягнув ліву руку, але вчасно спохопився, стала заява райхсканцлера і фірера Німеччини Адольфа Гітлера, що, мовляв, лише за умов єдиної ОУН може бути Українська Держава. ОУН об'єдналась, Гітлер визнав уряд Ярослава Стецька, який відразу перебрався зі Львова до Києва, і заборонив німцям пхатись до українських цивільних справ, Андрій Мельник очолив Центральну Раду — український парламент, більшість в якому мала ОУН, були представники й інших дрібних партій: вільні хлібороби, націонал-демократи, але до часу хай... десь під попелом на українському політичному ґрунті ще тліють жаринки розбрату, але небезпека перед поверненням більшовизму змусила усіх достойників хоча б про людське око зберігати монолітну єдність України, уряду, народу і ОУН, тому

— гаразд! — гаразд, обізнаний у військових справах (що — підозріло), корчмарю Грицьку, гаразд, союзнички — румунські артилеристи, гаразд, гарно вбрані й підмальовані курви за сусіднім столиком, гаразд... Дмитро відчув, що п'яніє, встав, розрахувався і вийшов.

II. Трохи не за Святим Письмом

— Де валандався три роки? — спитав похмуро доктор Теофіл Левицький після того, як мовчки обняв сина, обмацав руки, плечі (чи цілий?), трохи розчулився, але швидко опанував себе й прибрав звичного авторитарного кшталту.

— У світах, тату, у світах, — весело відповідав Дмитро, досягаючи з валізи дещо з їства: м'ясні консерви, мішечок з кавовими зернятками, цигарки, шоколад, пляшку французького коньяку і дві пляшки улюбленого батькового червоного вина. Старий суворо подивився на все добро.

— Якщо усе це від тамтого лайдака Адольфа, то можеш назад пакувати, — процідив крізь зуби.

— Тату, як можете таке казати про великого фірера? — скипів Дмитро, — це ж...

— Байстріук, — обірвав його старий.

— Тату!

— Що, тату? Блудний син, знайшов собі цимборика — бастарда австрійського, думаєш, тільця вгодованого тобі заріжу, бо син мій був пропав — і знайшовся? А він з Адольфом по Європі гуляв.

— Тату, ви можете не шанувати пана Адольфа, але на харчі не грішіть! Це продзабезпечення старшини Українського Війська.

Старий все ще похмуро дивився на сина, але погляд його потеплів, коли роздивився відзнаки на уніформі: тризуби на гудзиках та українські урядові нагороди — на шиї Гетьманський Хрест першого ступеня — нагорода, яку не важко побачити в старшини будь-якого роду військ, що побував на фронті, так само, як не рідкість Козацький Хрест на грудях шеренгових і підстаршин чи Княжий Хрест на мундирах генеральної

старшини. Але ще на Дмитрових грудях блищало диво рідкісне із рідкісних — нагорода, яку мають раховані відчайдухи і яку дають за виконання виїмково важких завдань — на чорночервоній стрічці висів знак особливої звитяги — срібна восьмигранна медаль «Ніч Залізняка».

— Багато людської крові пролив за цю шпильку? — спитав старий пацифіст молодого мілітариста.

— Тату, — вже спокійно відповів Дмитро, наповняючи келішки коньяком, я людей не вбивав, ворогів — знищував.

— А хто твої вороги, хлопче?

— Вороги України, тату.

— А німці, виходить, приятелі?

— Німці, тату, допомогли Україні позбутись більшовиків, а нам тут — румунів. І поляків у Галичині вже нема.

— А ціна, синку, ціна тобі не сниться ночами?

— Наші страждання, тату, віками не снились нікому — ні полякам, ні москалям, ні цивілізованим англо-французам. Настав наш час! Україна буде Імперією Трьох Морів!

— Яких ще морів, двієчнику з географії?

— Чи майбутня Україна домінуватиме в Чорному морі, тату?

— Буде, це її природне право.

— А Білорусь попроситься під нашу руку, коли кацапи почнуть насідати?

— Очевидно, попроситься.

— А Балтія, зосібна Литва, чи не захочуть бути в зоні державних інтересів України?

— З якого б це дива?

— Біда змусить!

— А, тоді так, попросяться, — доктор Теофіл нарешті вперше, відколи зустрівся з сином, трохи посміхнувся.

— А якщо балтійці попросяться, то чи ми їм відмовимо?

— Та де там.

— А тепер, тату, рахуйте моря.

— Чорне — раз, Балтійське — два, третього не дораховуюсь.

— Рахуймо далі, тату, москалів розбито?

— Розбито, але все одно якась Росія буде.

— Буде. Чому б їй не бути, але чи захоче бути у складі цієї Росії Кубань?

— Не може вона цього хотіти!

— Отож. А за нею і Дон, і Ставропільщина, і Надтереків'я. А тепер скажіть, тату, кавказькі народи самотійности захочуть?

— То вони можуть хотіти, але чи їм німота вкупі з твоїм кумиром Адольфом дасть?

— За німців — інша бесіда, як прийшли — так підуть.

— Синку, німота, поки не буде бита, не піде.

— Но, то буде бита! Тату, наші генерали говорять... але ні, вам краще цього до часу не знати.

— Втямив, але ти ж колінкуєш перед Адольфом.

— Це великий чоловік, тату, але йому не бути імператором Аріяни. Досить йому Європи.

— В Європі він довго не погуляє, англо-французи, як ти, Митре, кажеш, розірвуть мирну угоду з ним і вдарять у спину, коли він ослабне.

— Перше він вдарить, очевидно, ніхто не вірить в тамту мирну угоду, але поки вона існує, нам треба думати за себе.

— За Імперію Трьох Морів? Третього моря ще не дорахували.

— Буде третє — Каспійське! Кабарда, Осетія, Чечня, там Дагестан, якщо хочуть, то дістануть свою незалежність. Але також захочуть з нами дружити. І ми їм не відмовимо.

Пляшка коньяку спорожніла, а картопля щойно досмажилась. Пан Теофіл схопився і почав накладати картоплю з м'ясом в полумиски. Дмитро на старовинному кавовому млинку молів каву.

— Я зараз, — пан Теофіл вийшов у свій кабінет і вернувся з сулією сливової цуйки.

— Чи імперські офіцери вживають цю скромну селянську горівчину? — спитав Дмитра.

— Потроху, як казала моша Катріна, — відповів Дмитро. — Тату, я хотів вас спитати...

— Питай, — посміхнувся пан Теофіл, — вона в Чернівцях. Чого почервонів, кавалере медалі «Ніч Залізняка»? Вона тут з мамою. Татко її, Юрко Мангер, волочиться світами, чимось гендлює.

— Бідують?

— Ніби не, бо той Мангер, хоч втримує курвів в Істамбулі та в Загребі, все-таки їм дещицю надсилає, бо курвий син заробляє незле.

— А червонію я, тату, від твоєї цуйки. А вона що робить?

— Мамця її шиє капелюшки, а твоя Генця ходить до Університету. Недавно мала цурис з сигуранцою.

— Що, далі її тягне вліво?

— Відей так, бо шили їй шпіонаж на користь більшовиків і могла піти до Дофтани, якби не Берлінський вересневий пакт.

— Не думаю, аби вона була комсомолісткою.

— Та аж так не, але поліція знайшла в неї книжки українські з того боку. Ну, там молодий Тичина, Хвильовий, п'єси Куліша. Найсмішніше те, що ці книжки і в підсоветській Україні були заборонені.

— Не те вона читає, тату.

— А що мала би читати, — «Майн Кампф» тамтого недовченого дурисвіта?

— Тату, знов за рибу гроші. Я розумію, що наша дружба з німцями не вічна, але ж Адольф Алоїзович — постать першої величини.

— Глиба! Матьорий человекіще!

— Саме так. А це хто так сказав?

— Ще один маніяк. Адольф минулого тижня закопав його мумію десь на Петербурщині. Здурить вас Адольф, Митре, такий же дурисвіт, як його молочний брат Йосиф Прекрасний, одну вовчицю ссали, одного батька Вельзевула діточки. До речі, де тепер Сталін, впіймали його?

— Так, тату, впіймали, ці медалі за так не дають, — сказав Дмитро і показав на срібний восьмигранник «Ніч Залізняка» на своїх грудях.

Пан Теофіл з повагою трохи помовчав. Випили, заїли, взялись до кави.

— Здурить все одно Шікльгрубер, здурить!

— Тату, поки він здурить, Україну ми вже зібрали, а якби перемиг Сталін, то ще не відомо, як би усе повернулось.

— Але ж уже була УССР.

— То на сміх курям, та й думаю, Сталін не віддав би нам Холмщину, Пряшівщину, Кубань, Вороніжщину, Берестейщину, Крим, зрештою.

— Не віддав би. Та й не треба просити ні в Йосифа Прекрасного, ні в Адольфа Недоношеного.

— Тату, ви професор, а мислите, як вугристий гімназиста-романтик: що би було, якби... Маємо те, що маємо! Україна — від Ужгорода до Єкатеринодара — є? Є! Сталін такий простір нам би не дав опанувати, а може, взагалі, перемигши у цій війні, став би на позиції монархізму, ввів золоті погони офіцерству, загравав би з православною церквою, за «великій русській народ» пив би, і так аж до повного великодержавного перевороту — скасування всіх республік з національними титулами і поділ Советської імперії винятково на губернії. Що буде потім, неважко здогадатись: оголошення марксизму догмою і, творчо розвиваючи ленінізм-сталінізм, або просто сталінізм, обрання

Іосифа Першого всеросійським імператором на земському соборі, і — гаплик Україні.

— Як психіатр я такий хід цілком допускаю. Йосиф, як і твій Адольф, до речі, хворий на владу, і ця хвороба прогресує, але комуністичний формалізм він би зберіг. Він догматик, а ці хлопці дуже не люблять міняти саме форму. Я навіть припускаю такий абсурд, як золотошиті погони з серпами й молотами замість двоголових орлів. Але більшовицьку тріскотню він би залишив, — під цю дудку можна ще заманити чимало легковірів, особливо серед інтелектуальної лівоти в Англо-Франції. Ті ще не знають, що на них чекає.

— Від Сталіна вже ніхто нічого не чекає, — сказав похмуро Дмитро. — Ось цими руками я одягав на нього бранзулетки. Він, правда, мало що тямив, бо був якийсь не в собі, під наркотою, чи що?

— І що Адольф гадає з ним зробити? Не думаю, щоби він скривдив братчика?

— Гітлер планує велику дефіляду сьомого листопада. Буде тріумф за зразком римських імператорів.

— Побоявся би Бога. Але ж він не вірить у Нього, він вірить в Одина, іншими словами — в Князя світу цього. Не вірю я, Митре, що тут обійшлося без руки Люцифера. Та й його ці символи есесівські. Ні, це дідьча робота!

— Тату, а в комуністів що — Божі символи? Червона пентаграма, криваві прапори, масонський молот і серп, як пародія на геніталії в процесі сукуплення. Я вже не кажу про їх рогаті будьонівки і шинелі до п'ят — жерці Ваала!

— Словом, яке їхало, таке здибало!

— Але ж поміж цим — Україна!

— З нечистивих рук!

— Тату, Україну вибороли ми — ОУН, Степан Бандера, наша історія. А Гітлер — все-таки великий чоловік, і я його шаную.

— Сказав би я, Митре, що дурний тебе піп хрестив, але знаю отця Корнелія як розумного чоловіка, та й я тебе ніби вчив. Не вір тому лайдакови!

— Тату, він юберменш, йому підкоряються не лише держави й люди, а й стихії, він править світом.

— Я кажу — чортів син. Але досить про це, ти мене не слухаєш, відай дуже хочеш слухати псячу шкіру.

— Чув уже, — сказав Дмитро. — Хотів би трохи пройтись містом, роздивитись — що, як.

— Встигнеш, — невдоволено мовив пан Теофіл. — Відпочинь, відіспись, викупайся. Білизну свіжу маєш?

— Є білизна. Але завтра я мушу їхати на Київ, а потім далі на Москву. Дефіляда ж бо через тиждень!

— Таки хочеш йти до неї. Але насамперед викупайся, я вже води нагрів. І цево, Митре, ти не думай, що я це... але переодягнися в цивільне. Ти ж сам, а румуни люті, як оси.

— Тату, я — офіцер спеціальних військ, десяток на купу складу.

— Ну й складай, а уніформу здалось би вичистити. Випрасувати. Тут є внизу одна жінка, допомагає мені по господарці. Я зателефоную.

Дмитро все розумів — і що в його рідному місті його надто добре знають, особливо з числа нинішніх союзників, і що який би він не був тренований — проти кулі з-за рогу безсилий, і що — ех, скучив, зрештою, за цивільним костюмом — сірим, двобортним, таким же сірим велюровим капелюхом, краваткою в навскісну смужку, мешти легкі з дірочками, одеколон французький, добре... Пішов у лазничку.

III. Ніч коротких ножів

— Кельнере, ти що, не знаєш по-українськи? — Дмитро кивнув мізинцем, на якому срібно виблискував перстень з хитрою печаткою — зображенням переплечених лівої свастики і тризуба. Цього перстня йому подарувала... але Генці, яка сиділа навпроти, ліпше не знати хто. Кельнер глипнув на перстень і зблід.

— Вже несучи інші ножі, пане... — пробелькотів ще хвилину тому нахабний кельнер невизначеного віку і національності.

— Казала, краще йти в «Савой», там ножі завжди гострі, — сказала Генця.

Вона гарна, як сама нечиста сила, думав Дмитро, і де вона взялась на мою тяжку голову? Хіба такою має бути жона українського лицаря? Українська дружина має бути поштива, чемна до мужа, бісики очима не пускати, вміти добре куховарити, чепурити помешкання, себе, дітей і чоловіка, а перше, то вміти мовчати. Має бути ледь сумовита, при шиттю чи плетенню співати, а до чоловіка усміхатись, і жодним чином не пискувати. Бо...

А ця Генця — якесь чудо... Але ж файна...

— А ти звідки знаєш, які ножі в «Савою», яка холера тебе туди водила? Може, з румунськими офіцерами волочилась по тамтому шинку? Кажі правду!

— Розбіглась, все кину і почну тобі правду казати. Кавалери водили! А що, мала чекати, поки ти Гітлери довбню носив? Зібрались два душогуби на велику дорогу — Адольф Алоїзович і Митро Теофілович — два сапога пара.

— Це твої большевички тебе цих фіглів навчили?

— Мені до лямпи ті більшовики, як і твої націонал-соціалісти, всім, аби кривцю пити, а російський язик знати не завадить.

— Нащо він тобі? Ще трохи, й тої нації не буде.

— А що буде?

— Проше ножі, паньство, — підійшов кельнер, жваво поліруючи два ножі серветкою, поклав один біля тарілки Генці, нагнувся до Дмитра, хотів покласти другий. Дмитро вихопив з його рук ніж, почав роздивлятись, крутити собі перед очима.

— Кельнере, — сказала Генця.

— Так, панно.

— Йди собі, неси, що там маєш.

— Прошу, — пробелькотів офіціант.

— Неси замовлення! — трохи підвищила голос Генця. Кельнер побіг.

—... бо тут тобі зараз скажуть, що ножі короткі, — продовжила дівчина, коли кельнер вже побіг, хитро поглядаючи на Дмитра. — Тут є аматори довгих ножів.

— Не, буду я їх різати короткими ножами, — додав Дмитро, поклавши ніж на стіл. — Ножі довгими бути мають!

Генця почала плакати. Погладила Дмитрову руку, дивилась в його очі, потім, засунувши свої пальці під манжет його сорочки, сказала крізь сльози:

— Бідний, бідний, мій коханий зарізяка.

Струм побіг по його руці, тепла золотиста хвиля прокотилась по тілу згори вниз, очі Дмитрові почервоніли, погляд зів'яв, як ці фіолетові хризантеми у кришталевому дзбанку на столі.

— Ходім, Генцю, — сказав сомнамбулічно.

— А вечеря?!

— А так, ми ж ще не їли. Кельнере!

Кельнер приніс маринований оселедець з цибулею і маслинами, свіжі огірки і помідори, порізані і притрушені

петрушкою і кропом, покраяний хліб.

— Які напої мете замовляти? — спитав, вже відтанувши від страху і вернувшись до свого природнього хитро-улесливого тону.

— Чи є червоне французьке? — спитала Генця.

— Французького нема, зате є італійське, еспанське, румунське...

— Подай біле італійське, — сказав Дмитро.

— А мені червоне еспанське, — примхливо додала Генця.

— Не можеш ти без цього кольору, — невдоволено пробурмотів Дмитро.

— Що? Так, кельнере, ідіть, виконуйте замовлення. То що, Митрику, що тобі не подобається в червоному кольорі, може, мій капелюшок тобі не до вподоби, чи, може, моя шмінка на губах мені не пасує? А-а-а, тобі наплювати на мої червоні коралі, так тут я не винна, це сам ти мені їх подарував, пам'ятаєш тоді, у 38-му році, коли я...

Пішло-поїхало, думав Дмитро, цікаво, якої нації цей підлий кельнер, занадто дурний як на жида, стоп, треба казати євреї, а не жиди, вони ж теж, курва дошка, союзнички, тобто не зовсім союзнички, а якби співгромадяни, бо ж висловили лояльність до України і навіть послали один полк добровольців на Східний фронт у складі Українського Війська. До речі, добре воюють. Дмитро мав нагоду в цьому переконатись, коли єврейський полк прорвав більшовицьке кільце, в яке потрапив румунський піхотний корпус під Маріуполем. Очевидно, воювати з Сталіним йшли євреї, вільні від більшовицького хмілю, яким комуністи десь добре допекли, адже в тому ССРСР вони не одну синагогу закрили. І не одного раввина відправили до праотців. Але все-таки з ними треба бути обережними, думав хорунжий спецвійськ у цивільному костюмі, він пив італійське біле і закохано дивився, як його дуже кохана дівчина сидить

навпроти, п'є еспанське червоне і лає його незрозуміло за що. Чудеса!

Генця далі торохтіла. Вона розчервонілась, її карі очі палали, пасмо волосся спадало на щоку. Взагалі, вона не була вже аж такою красунею, про яких кажуть «гарна, як лялька», вона мала ладну постать, круглі пругкі перса, тонкий стан, але чомусь вважала, що в неї негарні коліна і недостатньо витончені стегна. Зуби в неї були бездоганні, на вигляд, хоча часом дошкуляли пекельним боєм, під час одного з таких нападів, ще до війни, Дмитро мусів її заспокоювати цілу ніч, а позаяк верескливої матінки і вар'юватого батечка Генчиних не було вдома, то воно і сталось. Зубний біль тоді поступився хворобливому рум'янцю на її вкритих дрібним ластовинням щоках. Вони ще не тямилі достатньо — добре їм, чи ні, та хто це тямить вперше? Але й не дуже встидались вчитись на марші, бо це лише в дурних романах молоді незаймані до того коханці урочисто на хвилях чистого кохання впливають у царство гармонійного сексу. Поволі все у них вдалось.

— Це ще треба розібратись, скільки ти лярвів мав без мене по тих фашистських борделях і гештетах, — шипіла далі Генця.

— Ні, моя кохана, ці всі три роки я до жодної особи жіночої статі і пальцем не торкнувся, я був вірний тобі, як татусь Сталін ідеалам комунізму, я кожен вечір, лягаючи спатки о дев'ятій годині, молився до твоєї світлини і мріяв про ті часи, коли ми з тобою вкупці, яко двоє голуб'ят, паровані, як горнятка мальовані, вклякнемо гарненько на колінця до вечірньої молитви, а потім хутенько ляжемо до ліжечка під пухову перину, яку ти, кохана, зшила своїми білими рученьками з гусяток, що ми їх з тобою виростили у нашому маєтку в Кам'яній...

— А тепер я тобі скажу, як було насправді, — надулась Генця. — Хочеш? Але можеш не хотіти, я все одно буду говорити,

буду, — ти, песиську, ночами різав горла більшовикам, які тобі особисто нічого не були винні, а коли мав вільний час, то спочатку напивався до втрати людської подоби, потім йшов до курвів у бордель, брав собі одразу двох, бо тобі, кутюзі, одної сучки мало, і цілу ніч виробляв з ними содом і гоморру, а коли вже ставав охлялий, то змушував їх займатись лесбійськими витівками, аби тебе, цапа, збуджувати... А як, Митрику, з двома зразу, добре? Розкажи, розкажи!

— Агій на тебе, кажу ж, що мріяв, цнотливий і непорочний, як Франціск Азиський, про тебе єдину...

Отако Дмитро і Генця собі говорили, а істина була десь посередині: Дмитро і різав більшовиків, але не невинних, а сильних та підступних, хитрих та вишколених ворогів, і пив алкоголь — від найцінніших вин до ординарного спирту, але алкоголіком не став, бо в генах мав тисячолітню здорову чорноземну силу, і волочився по борделях, і навіть з двома курвами зразу, як вона каже, але на збоченство його не тягнуло, а до того ж, навіть обнімаючи найфайнішу шльондру, думав про Генцю... і молився в нічні часи розпачу до її світлини, і промовляв її ім'я замість отченашу, бо любив її...

Додому йшли трохи п'яні — вона від червоного еспанського, він від білого італійського плюс добра пляшка французького коньяку, доброго, не фальшивого, але, вочевидь, контрабандного. Звичайно, місто кишіло зграями різного роду волоцюг. Дмитро витяг парабелум з наплечної кобури і запхав його до правої кишені пальта, зліва трималась за руку Генця.

Стріляти ні в кого не довелось, бо ніхто не причепився. Дмитро приглушив пильність і раз-по-раз чмокав Генцю в червону, як півонія, щоку.

Дмитро відкрив парадні двері будинку, де жила Генця, і отримав фаховий удар межі очі. Перш ніж втратити свідомість,

подумав: це не простий батяр. Вереск Генці повернув його до тям.

Тих було двоє. Якщо стріляти, то заки звезу пістолет з запобіжника, він скрутить їй в'язи, думав гарячково, але вже тверезо Дмитро, якщо пробувати вставати — й поготів. Один нападник заломив Генці руки і тримав, стоячи позад неї, другий засунув руку по лікоть їй в пазуху. Обидва були в типовій одежі агентів сигуранци: сірі плащі, капелюхи набакир, штани, заправлені у високі шнуровані черевики. Дмитро лежав на цементній долівці, ноги його майже торкались взуття аматора дівочих грудей. Ага, подумав Дмитро, і без замаху вдарив того в коліно, водночас схопився на ноги і став обличчям до Генці. Не повертаючись, ногою назад вдарив у пах того, що потирив забите коліно, і встромив пальці в очі добродію, який тримав Генцю. Той заревів, Генця вислизнула з його рук, Дмитро схопив його за підборіддя і вже готовий був навечно повернути йому голову більше, ніж на дев'яносто градусів у позу «щире здивування», як почув крик Генці: «Дмитре, ніж ззаду!»

Дмитро схопив свого клієнта однією рукою за вухо, обнявши довкола потилиці, другою — за набубнявілі геніталії і різко повернув довкола себе. Якраз вчасно. Ніж з коротким лезом ввійшов тому у праву нирку. Приятель його вклав усю свою агентурну душу у цей удар... Далі вже було нецікаво. Дмитро хотів довершити маневр «щире здивування» цьому зарізяці, але він якось вхитрився втекти. Його приятель лежав у калюжі крові, зі спини стирчав короткий ніж.

... Ніч минала, а Дмитро з Генцею кохались, як нерозумні.

У перервах хлебтали воду з сифона, з п'ять разів Генця заварювала каву на сухому спирті. Під ранок увімкнули радіо.

Звучав гімн «Ще не вмерла Україна», потім дикторка патріотичним голосом повідомила:

— Сьогодні — друге листопада тисяча дев'ятсот сорок першого року. У Києві шоста година ранку. Українська національна радіостанція передає останні вісті.

Гарний голос, думав Дмитро, це тобі не Геббельс і не Левітан, пані Наталя знає, як говорити.

— Президент України Степан Бандера, — провадила далі дикторка, — своїм указом призначив виконувачем обов'язків голови виконавчого комітету краю Буковина керівника місцевої організації ОУН Георгія Гнатчука.

Голова Центральної Ради Андрій Мельник підписав постанову парламенту України про перейменування ряду міст України. Так колишній Дніпропетровськ відтепер називається Січеслав, Ворошиловград — Луганськ, Жданов — Маріуполь, Сталіно — Донецьк, Краснодар — Чорноморськ, Кіровоград — Златопіль. Органам крайової влади приписується в двотижневий термін перейменувати всі назви населених пунктів, які були встановлені в період тимчасової окупації України більшовиками. А зараз пряме включення нашого закавказького кореспондентського пункту в Тбілісі. Передає Микола Смолінько:

— В ніч з першого на друге листопада в столиці Грузинської республіки — Тбілісі здійснено військовий переворот, — промосковський комуністичний уряд цієї союзної республіки неіснуючого вже ССРСР заарештовано і, за вироком революційного трибуналу, цієї ж ночі засуджено до страти.

Я стою на центральному майдані Тбілісі, де встановлено 367 шибениць, через кілька хвилин на них повиснуть керівники маріонеткового уряду Грузинської ССР. Новим керівником держави став колишній міністр НКВД ССРСР генерал Лаврентій Берія, який з двома батальйонами військовиків грузинської національності цієї ночі перебрав владу в державі. Годину тому по радіо пан Берія проголосив себе головою Комітету

державного порятунку Сакартвело (Грузії) і оголосив про арешт комуністичного керівництва. Через п'ятнадцять хвилин голова революційного трибуналу Януарій Вишинкідзе оголосив їм вирок — смерть через повішання. Але ось, шановні радіослухачі, 367 засуджених на стількох же вантажівках без бортів підвозять до шибениць. Дивує синхронність дій 367-ох грузинських сержантів, які зголосились на ролі катів. Заступник пана Берії генерал Кантарія сказав мені, що бажаючих виконати вирок було до 50 осіб на місце. Довелося навіть влаштовувати бліц-конкурс. Ось на балконі урядового будинку з'являється сам генерал пан Лаврентій Берія. Натовп радісно вітає його, пан генерал у відповідь антикомуністично поблискує своїм легендарним пенсне, яке свого часу наводило жах на найдогматичніших комуністів-ленінців. Пан Берія підносить руку... запановує тиша... змах білою хустиною. Зриваються з місць вантажні авто і 367 колишніх комуністичних сатрапів звиваються у смертельних конвульсіях.

— Дякую, пане Миколо, — втруtilась дикторка, — продовжуємо інформаційний випуск української національної радіостанції.

За неперевіреними з незалежних джерел даними, військові антикомуністичні перевороти відбулись і в двох інших закавказьких республіках — Вірменії та Азербайджані. Керівники повсталих військовиків — генерал Баграмян та полковник Мамедов заявили, що підтримують грузинського генерала Лаврентія Берію у його прагненні виступити єдиним антикомінтернівським фронтом проти кліки Сталіна-Молотова у союзі з непереможною Німеччиною і звитяжною Україною.

Італія. Великий вождь італійського народу дуче Муссоліні замовив собі для звитяжної дефіляди в Москві 7 листопада військ країн-переможниць костюм давньоримського полководця з позолоченими доспіхами.

Румунія. Великий вождь румунського народу маршал Антонеску замовив собі для звитяжної дефіляди в Москві 7 листопада військ країн-переможниць точно такий же костюм давньоримського полководця.

Іспанія. Великий вождь іспанського народу Каудільйо Франко...

— Генцю, вимкни радіо і ходи до мене! — Дмитро квапливо загасив турецьку папіроску і ковтнув кави. Ще було трохи часу.

IV. Союзнички

Їхали як волами, — потяг «Київ-Москва» захлинався коло кожного стовпа. Хорунжий Левицький залежно від свого настрою, який із зразковою періодичністю маятника коливався від відчаю (все, не встигну на дефіляду) до страшенної люті (лайдацтво! Стріляти треба за таке їхання), смикався по купе. До Бахмача в купе їхав сам, але не тому, що не було пасажирів, вони були, в загальних і плацкартних вагонах, сиділи в проходах і в тамбурі, а тому, що був уже великим цабе, а бідних в купейні вагони не пускали.

У Бахмачі знайшлись попутники.

— Буна зіва, пане офіцер, — зайшов румунський майор від інфантерії. — До Москви? Будемо попутниками. Я теж на дефіляду. — Румун був уже немолодий, але, очевидно, кадровий військовик, бо одразу зметикував, що в парадній уніформі з аксельбантами український офіцер може їхати лише на дефіляду в Москву.

Дмитро неохоче встав, ледь вклонився по-військовому, сів, говорити йому з союзником не хотілось, та й не було про що.

Через якийсь час у двері купе постукали.

— Пофтім, — сказав румунський майор. Дмитро нервово смикнувся, знову «ворбеште», щоб тебе вже...

Зайшов унтер-офіцер угорської армії. Каліченою німецькою мовою він щось довго пояснював офіцерам, які нічого не втямили. Тоді унтер щось гаркнув за двері, двоє солдатів-угорців внесли тіло угорського капітана у парадній уніформі і золотистих чоботах зі шпорами.

— Ей, тут не морг, — завважив Дмитро німецькою мовою.

— Мені здається, що він оживе, — кинув румунський майор, — напилася малярська свиня, як русул.

— А-а-а! — Дмитро вийшов з купе, став коло вікна, потім поплентався в тамбур. Курити вже остогидло, але чомусь витягнув золоту дзигарничку з зображенням монограми у вигляді химерно переплетених свастики і тризуба, дістав дорогу турецьку папіросу із золотим обідком, потім вийняв з кишені теж золоту запальничку точнісінько з такою ж, як на дзигарничці, монограмою. Дмитрови дуже кортіло, аби хтось розпитав, звідки у нього такі гарні речі і такі дорогі папіроси. Але ніхто не питав. Ну і вам же гірше, подумав хорунжий Левицький, не буде народ знати своїх героїв.

Дмитро підійшов до дверей свого купе, звідки чулась тріскотлива німецька, без акцентів, мова. Посеред купе стояв оберштурбанфюрер СС і страшно кричав на румунського майора.

— Шо це таке, пане офіцер, як ви посміли допустити, аби сюди занесли цю п'яну малярську свиню, та ще й поклали на нижню полицю, на якій за правом арійського первородства маю їхати я, офіцер Райху, істинний арієць. А тепер берімо його за ноги і кидаймо на верхню полицю.

Дмитро хотів зупинити верескливого німця, але раптом схопився з лавиці угорський капітан, він вклав усю свою тисячолітню ненависть до німців у віртуозну малярську лайку, тріснув есесівця в зуби, ліг на лаву і захропів. Німець сплотнів, від люті йому відняло мову, тремтячими пальцями він дряпнув кобуру на череві.

Вб'є мадяра, подумав Дмитро і владно поклав долоню на німецьку руку. Німець далі верещав, він кричав, що мадяра мусить вбити, бо на це є воля великого фюрера, що він як арієць мусить пролити кров кривдника, що його місія — нищити недолюдків, до яких належать мадяри, румуни, слов'яни...

Тут німець мусів замовкнути, бо чотири удари — два румунські в бебехи і два слов'янські по потилиці — відібрали на якийсь час у нього пам'ять. Дмитро і румун поклали есесівця на лаву, сіли один проти одного і відсапувались.

— Воно якби не союзник, можна було б і того, — сказав порумунськи майор.

Дмитро вдав, що не розуміє румунської мови і заговорив по-німецьки:

— У мене є пляшка доброго коньяку, може, зап'ємо цю справу, пане майор?

— А чому б ні. Гарзд, пане лейтенанте, чи як вас там по-вашому?

Дмитро не відповів, вийняв з валізи пляшку французького коньяку, румун дістав бляшанку португальських сардин.

— З німцями ще якось можна порозумітись, — після доброї чарки і трьох сардин з хлібом почав свою промову румунський майор. — А ось цих азійських дикунів, — показав на сонного мадяра, — треба нищити у газових камерах. Прийшли, розумієш, (румун любив вкрутити в розмову російське слівце), у Європу — наш спільний дім, вкорінились і — віддай їм Трансільванію...

— Закарпаття були хотіли, але зась їм до споконвічної української землі, — додав підпилий трохи Дмитро.

— А може, тойво, — розійшовся румун, — нам зробити з Угорщиною, як колись вчинили з Польщею, — на трьох. Га? Вам трохи, трохи німцям, а решту нам! Га? Пане українцю, а може, того, — як минулого року з тією ж Польщею зробили Райх і більшовицький Союз? Га? Пане українцю? Вирішуйте, ще є час, адмірала Горті у почесне заслання на історичну батьківщину — за Урал, фюрера Салаші з його головорізами — на гілляку. Ви згодні?

— А щоб тебе, сусідонько, — наливав Дмитро, — пий, потім поділимо Мадярщину. А що Адольф Алоїзович скаже?

— Та ні фіга він не скаже, — очунявши від слов'яно-романських кулаків, пробелькотів лежачий оберштурбанфюрер СС, — фюрер нічого не скаже, діліть. Все одно з них на фронтах користі мало. Хоча на парадах вони незамінні, а ми ж — на парад чи ні? Але діліть, панове, та перше дайте мені трохи коньяку...

Дмитро витягнув ще одну пляшку з валізи, німець виставив шоколад з горіхами. Пили і ділили Угорщину. Першим відійшов румунський майор, він заліз на верхню полицю і зі словами «Горті — за Урал, на історичну батьківщину!» заспав. Але тут прокинувся маляр. Він довго щось лопотів по-мадярськи і страшно крутив очима, нарешті каліченою німецькою спитав:

— Де я? І яке сьогодні число?

— В потязі, пане капітане, маршрут «Київ-Москва». А якщо ви на дефіляду, то встигнете, без нас не розпочнуть, — заспокоїв його Дмитро.

— Капітан від кавалерії Іштван Берталан, — відрекомендувався маляр, він був ще досить молодий, але кінчики вусів мав добре змащені і ретельно закручені догори.

— Оберштурбанфюрер СС Пельке, — кинув німець.

— Хорунжий Левицький, — сказав Дмитро.

— Майор Васіле Маріцану, — сказав румунський офіцер і заспав далі.

— О, і союзнички тут, — вишкірився маляр. — Не погребуйте токайським, панове. — Він трохи попорпався у своїй валізі і поклав на столик дві пляшки токайського вина. Дмитро додав ковбасу, німець — шоколад з горіхами. Пили делікатно, але сп'яніли конкретно.

— Я що вам скажу, панове, те, що я луснув пана есесівця в зуби, — мадярський капітан гречно вклонився в бік німця, — це

зовсім неправильно, я ціляв у ту румунську пику, що там хиріє на верхній полиці. Напилась, як свиня, і хиріє. Взагалі вони, румуни, страшно п'ють. Ех, якби не союзнички — залізні мадярські полки марширували би по їхньому великому селі — Букарешті. Трансільванії вони хочуть! А Волощини в історичних кордонах ні?

— Ми їм покажемо історичні кордони. Невдовзі і Сучавський повіт, і Мараморощина возз'єднаються у єдиній українській сім'ї, — підтримав мадяра Дмитро. — Ми їм покажемо ворбеште, ми їм... А ти що, німцю, скажеш? — звернувся до есесівця.

— Покажіть, панове, чого там, фюрер каже, що з маршала Антонеску такий же стратег, як з маршала Ворошилова. Їм взводами командувати і то на парадах, а не в окопах. Бо румуни вже показали, чого варті, під Одесою. Якби не дивізії Вафен СС...

— І чотири українські полки, — хитро посміхаючись, додав Дмитро.

— Е, що там тепер славу ділити, — втрутився мадяр, — всі ми переможці, крім цих, звичайно, — він зневажливо кивнув у бік румуна. — Ми розбили большевицького павука, а ці (той самий жест) примастились до чужої слави. Даремно ми з ними так. Їх треба в резервацію.

— А що, обгородити кілька повітів довкола їх села Букарешта, — підтримав ідею німець.

— А охорону набрати з буковинських українців, — додав Дмитро, — щоб знали...

Зламався німець. Він посірів, як мило з людських кісток, хотів блювати, але передумав і заліз на другу верхню полицю.

— Що, може, будемо спати? — спитав Дмитро Іштвана.

— Та треба...

Почав блювати з верхньої полиці німець. Дмитро викликав провідника, і поки той прибирав есесівське блювотиння, прийшов до тями румунський майор. Він довго чепурився перед дзеркалом і нарешті, гидливо кивнувши в бік німця, сказав:

— Це оця свиня казала, що я ношу корсет і фарбую губи? У-у-у! Вбив би! Дикуни! І хто їх навчив цього словечка «юберменш»? Покидьки вони, і пити не вміють.

— Чого не вміють, того не вміють, — підтримав румуна малярський капітан. — І взагалі, чого це вони в зверхники пнуться? І без них большевиків би розбили.

— А що? — тряснув чубом Дмитро. — Наклали свою малокровну лапу на нашу українську звитягу. Злодійчуки!

— Крадуть все, що можуть! — кипів румун.

— Вчать, як жити, — бризкав слиною маляр.

— Арійське первородство присвоїли, — лютував Дмитро.

— Я вам скажу, панове, так, — розійшовся румун і з шумом поклав на стіл пляшку цуйки. — Від цих німців одна морока. Ригають у купе, новий порядок в Європі встановлюють, гакенкройци скрізь порозвішували.

— Справді, що вони мають до древнього українського символу — свастики, сонячного знаку, емблеми істинних арійців, себто нас, українців, а вони, німаки, що до нього мають? Та ні хріна не мають, — твердив замість заїдати цуйку Дмитро.

— Покидьки! — сказав маляр.

— Вилупки! — підтримав румун.

— Покручі! — додав Дмитро.

— Меншовартісні! — кинув маляр.

— Нікчеми! — процідив румун.

— Бидло! — гаркнув Дмитро.

— Уявляєте, вони їдять свинячі ноги! — промовив гидливо маляр.

— Мамалиги в очі не бачили, — зневажливо кинув румун.

— Сало! — вибухнув Дмитро, — сало на хліб мастять.

Поглянувши один на одного, маляр, румун і Дмитро цокнулись склянками і майже хором сказали по-російськи:

— Сволочі!

Прокинувся оберштурбанфюрер СС Адольф Пельке.

— Хто сволочі? — спитав байдуже.

— Хто, хто? Большевики! — сказав румун.

— Справді, це на їх російській мові, щось ніби наше ферфлюхтерн швайн, чи як там?

— Так, пане полковнику, — пробурмотів маляр.

— Чарку цуйки? — спитав Дмитро.

— Охоче.

Всі випили. Заїдали мовчки. Потім знову пили.

Згодом, коли Дмитро вертався з тамбура, він почув розмову своїх милих попутників, що линула з-за ледь прочинених дверей. Він стояв, слухав і радикально тверезів.

— Кажу вам, це покручі поляків і москалів! — кричав румунський майор.

— Не, — верещав маляр, — це щось середнє між циганами і жидами, а розмовляють на зіпсованій словацькій.

— Їх ми будемо розводити на фермах. Як кріликів, — мрійливо белькотів німець.

— Вони живуть у землянках, а харчуються корінням, — говорив румун.

— Одежі не знають, ходять в шкурах, — твердив маляр.

— Ними ми будемо орати, аби не мучити коней, — далі мріяв німець.

— Вони дійшли до того, що пробували натякати, ніби Буковина, Бесарабія і вся Трансністрія аж до Таганрога не споконвічна румунська земля, а щось має до їх так званої України, — вичитував як з писаного румун.

— Та ніякої України, панове, нема, не було і бути не може, — говорив німець, — воно буде райхскомісаріат, який ми з фюрером поки що умовно називаємо «Україна». Згодом усе це буде Великонімецьчина, від Атлантики до Уралу.

— Підкарпаття — нам! — крикнув маляр.

— Вам, вам, — заспокоїв його румун, підливаючи цуйки. — Підкарпаття — вам, а Трансільванія — нам.

— А тих недолюдків, що там живуть, — у стайнях тримати! — верескнув німець.

Тут Дмитро крізь алкогольні нашарування втямив, що говорять вони не про щось інше, як таки про Україну і українців. Першим блискавичним бажанням було ввірватися в купе і трьома точними вишколеними прийомами повернути ці три нерозумні союзницькі голови у пози «щире здивування». Він вже схопився за клямку, як мозок обпекла блискавична думка: «Якщо цей німота так говорить про нас, то цього не може не знати великий фірер Адольф Гітлер. А якщо він це знає, — а Гітлер про своїх есесманів знає все — і цей йолоп замість того, щоб гнити в землі, їде на дефіляду, то великий фірер... Та бути цього не може! А може... Може, Гітлер також такої думки про Україну і українців? Га?»

Дмитро геть протверезів і поволі, як сновида, ввійшов у купе. Попутники замовкли, в них чомусь раптом з'явився апетит. Німець з відвертим острахом оглядав здоровенну Дмитрову постать. Румун їв шинку і уважно дивився у вікно, маляр колупався в зубах ножем з надією відшукати там хоча б крихту конини.

Дмитро мовчки влігся на верхній полиці і думав. Він давно вже не вірив союзничкам румунам і німцям, зневажав маршала Антонеску і адмірала Горті. Але Гітлер?! Адольф Алоїзович? Великий фірер?

V. Політична мапа Евразії у листопаді 1941-го

Ще на початку 1940-го року політична мапа Евразії та Азії виглядала так десь, як вона склалась після Першої світової війни. Хоча Польщі вже не було. Була територія довкола Варшави і Кракова, яка цнотливо на советських мапах звалась «Зона державних інтересів Німеччини». Не відшуковувалась також вже й колишня Чехословаччина. Натомість можна знайти незалежну державу Словаччину, а там, де колись була Чехія, вже — німецький протекторат Богемія і Моравія.

Зафарбувались у червоне три балтійські незалежні держави, столиці яких були позначені зірочками, а називались вони Естонська ССР, Латвійська ССР та Литовська ССР. На південному фланзі СРСР з'явилась ще одна червона зірочка — столиця Молдавської ССР місто Кишинів.

Австрія щезла.

На сході в японські кольори зафарбувалась Корея і Маньчжурія.

Але минув рік. І вже школяр, який мав би здавати політичну географію за атласом 1940-го, дістав би одиницю з мінусом.

Відродилась «Римська імперія», яка включила в себе саму Італію, всі середземноморські острови — відбили у англійців Кіпр, а у французів — Корсіку, Балеарські острови еспанський каудільйо Франко подарував Італії на день народження дуче Муссоліні, хоча останній скромно відмовлявся, але Франко знав, що краще подарувати ці острови, ніж воювати за них з італійцями, далі — у склад Великої Італії ввійшла Албанія, Греція та Ефіопія, це було завойовано не без допомоги великого німецького друга.

Щезла Югославія. Після того, як по цій території пройшлися німецькі та італійські дивізії, на ній утворилась незалежна Хорватія, яка оголосила про приєднання до Антикомінтернівського блоку, та суверенна країна Боснія, що взяла собі статус незалежної, проте проводила чітку ісламську протурецьку лінію. Гітлер хотів було розігнати це непорозуміння на Балканах, але за суверенну Боснію заступились союзнички-турки, тож треба було рахуватись. Словенію і Македонію контролювали італійці, Сербію — німці, Чорногорію ніхто не чіпав в обмін на справжній, а не декларований нейтралітет. І Гітлер, і Муссоліні, і хорватський вождь Павеліч хотіли мати на Балканах таку собі нейтральну Швейцарію. Може, стане в пригоді. На Скандинавії роль такої держави грала Швеція. Норвегію і Данію німці взяли під свій протекторат, розбивши в коротких військових кампаніях їх армії, а Фінляндія, прагнучи реваншу за зимову поразку, оголосила війну Советському Союзу.

Влітку 1940-го року після того, як вермахт переможним маршем пройшовся по Голландії та Бельгії і зупинився на кордоні з Францією, всі завмерли в очікуванні «великої битви народів». Планувалось, що проти гітлерівського Райху виступлять на боці Франції Велика Британія і США. Але замість бойових дій розпочались якісь незрозумілі переговори. Потім у жовтні несподівано Франція і Німеччина підписали мирний договір. Домовились не воювати. Англія нічого з Гітлером не підписувала, але бойові дії з німцями не вела. Під цей шумок турецькі війська окупували Сирію, Йорданію, Ливан, Палестину і ввійшли в Каїр. Англійці з французами в обмін на мир з Німеччиною проковтнули цю пігулку. Ввійшовши в смак, інший великий союзник Адольфа Алоїзовича — Японія вигнала французів з Індокитаю, британців з Сингапуру, а переможених

німцями голландців — з Індонезії. Франція з Англією змовчали — мир з Адольфом передусім.

Таким чином, на початку 1941-го року Антикомінтернівському блоку протистояв лише ССРСР, з яким у Німеччини був гарний мирний договір, і — десь за морем — США.

Японія готувалась до вторгнення в Австралію, а Туреччина — в Ірак. Італія планувала перебрати на себе весь колоніальний тягар Франції у Африці, але пан Адольф ще не дав на це своєї згоди. Пана Адольфа вабила Індія.

В Європі ніби все було гаразд. Ввійшовши 22 червня 1941 року на територію ССРСР, Гітлер без особливих зусиль у жовтні взяв Москву. Звичайно, допомогли союзнички, передусім українці, але скільки клопотів з тамтими союзниками. Найбільше докучала Румунія. Вони теж планували творити свою імперію від Дунаю до Дніпра, і треба було багато аргументів вживати, аби переконати румунів, що імперії не буде. Імперія в Європі може бути одна, міркував собі Адольф Алоїзович, — Третій Райх. Хай бавиться трохи у Римську імперію братчик Беніто, але то курям на сміх. Рано чи пізно цим іграм у цезарів буде покладено край.

А тут ще румуни. Сказано ж їм — беріть собі Бесарабію по Дністер — і тіштесь. Буковину треба визнати за Україною, а Трансільванію — за Угорщиною. А куди вони дінуться? Мусіли визнати. Було ще клопоту трохи з мадярами, — хотіли шматок Словаччини і Підкарпатську Русь. Мусів кричати на їхнього адмірала (адмірал уже угорської фльоти — дива несусвітні) Горті і погрожувати, що арійські народи можуть не потерпіти в Європі зайд з-за Уралу. Хай навіть вони приваландались сюди тисячу років тому, і мадяри можуть повторити шлях предків, але вже у зворотньому порядку і під нашим арійським конвоєм. Звичайно, Адольф Алоїзович казав це адміралу Горті віч-на-віч і

без свідків, але дещо з цієї розмови стало відомо деяким мадярським достойникам. Було багато бризкання слиною і погроз п'яним язиком, але Підкарпатську Русь забрала Україна, і до Словаччини мадяри вже не пхались.

Нерозв'язаними лишались питання Білорусі і Росії. Український рейхстаґ, чи як там у них, — Рада, хоч вже готовий визнати Білорусь частиною Української Держави, але ще треба подумати, чи не зробити там вкупі з Естонією, Латвією та Литвою Балто-слов'янський протекторат зі столицею Петербургом?

Російська держава гарно виглядатиме у кордонах Московського князівства XIV століття. Щоправда, президент тимчасового російського уряду генерал Андрій Власов просить ще й Сибір, але я сказав йому, пригадує Адольф Великий, хай спершу ваша РОА звільнить Сибір від більшовицьких банд, які ще ходять під червоними прапорами, тоді й поговоримо. Далекий Схід з Владивостоком доведеться віддати жовтим, — союзники ферфлюхтерн швайн. Поки розіб'ємо вкупі США, з ними треба рахуватись.

Приємним сюрпризом стали військові антибільшовицькі повстання в Закавказзі. Адольф Алоїзович уже послав вітальні телеграми генералам Берії, Баграмяну та полковнику Мамедову. Турки трохи невдоволені, бо вже зібрались було ввести свої війська, але тепер хай вибачають.

Ці країнки дозволять зекономити Райху десяток дивізій. А дивізії потрібні свіжими, бо но черзі великий похід в Індію. Німецькі вояки невдовзі обмиють свої чоботи в теплих хвилях Індійського океану. Буде кидок на південь. Великий кидок!

Цей незбагнений світ так і вабить моє арійське єство. Ось так несподівано, непрогнозовано-негадано з'явився союзник Великого Райху під самим Китаєм — Тува. Ця колись маріонетка Сталіна оголосила про зміну орієнтації, вступила в

Антикомінтернівський блок і висловила готовність послати дивізію проти більшовиків. Передав її у підпорядкування РОА — хай ловлять разом з власівцями більшовицькі банди по Сибіру.

Не знати, що робити з Північним Кавказом? Ті дикі народи вправно перерізали горла усім своїм комуністам, встановили ісламські порядки, хочуть бути незалежними державами, але там дуже помітні проукраїнські настрої. Осетини раптом з'ясували, що вони — реліктовий арійський народ, і прагнуть до себе відповідного ставлення. Чечня вже вважає себе цілком незалежною державою і відкрила посольство у Києві. Що це президент Бандера собі гадає? Ріббентроп каже, що Україна теж збирається відкрити амбасад у Грозному. Геть відбиваються від рук союзнички.

Гітлер був злий сам на себе. Ось ти завоював світ. Майже. А що далі? Ну ще завоюю Індію, розчленуємо з Японією Китай, покладемо на коліна Америку. Гімmlер, той заядлий містик, пропонує таку схему: на землях від Дністра до Тибету, очищених від слов'ян і тюрків, створити Новий Райх. Поселяти там істинних арійців і суворо слідкувати за чистотою раси. Медитуючи зі своїми есесманами над розрізаним навпіл яблуком, Гімmlер, мовляв, отримав від махатм Шамбали благу вість про майбутній Арійський Райх.

Генріх каже, що у цій імперії буде чітка ієрархія, на людей вищої арійської раси — ні, не будуть працювати раби-слов'яни, це вигадки недоброзичливців, на людей вищої раси ніхто не буде працювати, це будуть вільні люди на вільній землі.

Наївний Генріх! Він навіть не помітив, як прапор його майбутнього Райху — блакитне і золоте — вже присвоїла держава-союзник, яка розростається з кожним днем, і вже захопила простори від Дністра до Волги. Так і до Тибету дойдуть! Щось треба з цією Україною робити. Ні, Білорусь їм віддавати не можна. Ця Українська Держава вже за обсягом

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ